

Bij de eerste stichting in Amerika

DER

ZUSTERS-CONGREGATIE

VAN

D. L. V. Moeder van Barmhertigheid

TE

TILBURG.

September. — 1874. — October.

Klein is het mostaardzaad in de enge voor gezonken,
Klein in dien schijnbren dood; —
Maar nauwlijks heeft zijn kiem het voedend sap gedronken
Of 't schiet uit 's aardrijks schoot;
Of 't schiet ten boomstam op die in zijn digte twijgen
Den vogel 't lied hoort slaan
Wiens melodieën blij door 't ruim der wolken stijgen
En tot Gods zetel gaan.
Zoo was ook de aanvang klein van 't reuzenwerk der Liefde
Dat Nederland omvat,
Dat balsem goot waar ooit de pijn het hart doorkliefde
Op 't doornig levenspad.

Schudt veertig jaren af. — Toen zaaide in Tilburgs dreven
Een priesterlijke hand
Zijn nietig mostaardzaad. Nu straalt het volle leven
Uit de opgeschoten plant.
Die plant werd de eedle boom met welig groen omlooverd
Die loot op loten schiet,
En honderdmaal herleeft op elke plek veroverd
Van Neêrlands grondgebied,
Die België overtakt; die wortel wist te vinden
Waar 't heilig eiland rijst,
En daar, bij 't stormen van der dwaling wervelwinden,
Ook fier ten hemel wijst. —
Toch voelt de moederstam, al putten zooveel loten
Haar sap uit de ééne bron,
Hoe nieuwe kracht door al zijn adren komt geschoten
Met iedre morgenzon.
Nu moet aan gene zij' der matelooze zeeën
Een nieuwe loot geplant
Wier schaduw gints den gloed ook tempere der weeën
Als 't vuur des lijdens brandt.
Maar welke hand zal gints het breede veld ontginnen?
Wie zal met eigen zweet
Die loot besproeijen? — O! 't zijn 's Heeren krijgsheldinnen
Met CHRISTUS kracht omkleed. —
Snelt heen dan, vrouwen, die, met mannenmoed in de aderen
En hemelliefde in 't hart,
Niet enkel lijdt door 't leed gesmaakt in 't land der vaders,
Maar ook door vreemde smart;
Snelt henen. Dat de wiek der Englen u omvleugele,
En dat hun sterke hand
Op 't veld des Oceaans den wilden storm beteugele
Tot ge aan de kusten landt

Waar de overkostbre loot moog' wortelen en groeijen,
En, door uw zweet bevrucht,
Door 's Heeren hand geleid in volle kracht moog bloeijen
Als in de moederlucht.
Waar ze, in haar rijken groei, zich immer uit moog' breiden
In nieuwe loot op loot,
Wier rijke wasdom ook *Amerika* moog' leiden
Naar 't leven na den dood.

Dan mag het Vaderland den blik ten hemel zenden,
En hopen, dat uw moed
Des offers van zijn volk Gods geesel af zal wenden
Die door de wereld woedt.
Dan vindt de hand die 't eerst de zaden mogt verspreiden
Steun voor den Bisschopsstaf,
En wordt uw heldenwerk den Grijsen in 't uur van scheiden
Een lauwer op zijn graf.
Dan zult ge, o bruiden van het heilig Hart des Heeren,
Eens jublen voor Zijn troon,
Ja! aan dat Hart geboeid door de eeuwen triomferen
Met der Apostlen kroon.

En nu — een laatste groet; en met dien groet een bede
Van 't dankbaar Nederland,
Die u verzellen zal bij de eerste heldenschrede
Op 't verre Westerstrand. —

Maar de allerwarmste groet, 't vaarwel van éenen broeder
Voor ééne in 't heldental:
„Kind van één vader, kind van ééne dierbre moeder
„U groet mijn ziel vooral;
„U wenscht mijn kloppend hart een dubbele maat van zegen,
„Zich zelf een dubbele kracht
„Die in dit scheidingsuur ons sterke op 's Hemels wegen
„Waar 't loon des offers wacht.”

TILBURG, 21 September 1874.

H. J. DOLMANS.